Сказка Шүрәле

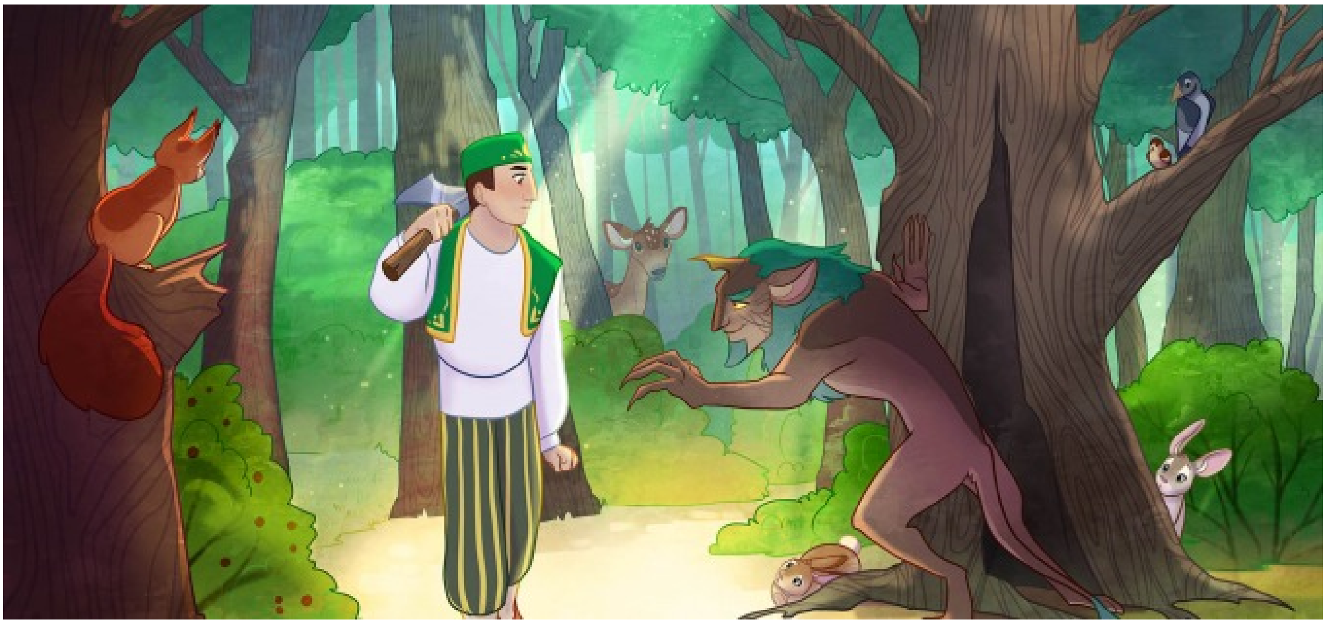

Әүвәл берәү урманда утын кисә икән, аның янына бер шүрәле килеп чыккан, ди. Шүрәле аңа:

— Син ни атлы? — дигән.

Ул кеше:

— Мин Былтыр атлы, — дигән.

Шүрәле кешегә:

— Әйдә, кети-кети уйныйк әле, — дигән.

— Ярар, элгәре менә бу тумранны ярыйк әле, аннары уйнарбыз, — дигән кеше.

Кеше тумранга балта белән чапкан икән, тумран аз гына ярылган. Шуннан соң бу кеше шүрәлегә әйткән:

— Мин икенче чапканчы, син шунда бармагыңны кыстырып торсана, — дигән.

Шүрәле бармагын ярыкка куйган икән, кеше балтасын алгач, тегенең бармагы кысылган да калган. Кеше балтасын алган да качкан. Шүрәле шыр-шыр кычкыра башлаган, ди.

— Бармагымны Былтыр кысты, Былтыр кысты! — дип.

Менә аның янына бүтән шүрәлеләр җыелган, аннан:

— Кем кысты? — дип сорыйлар икән.

Ул:

— Былтыр кысты, — дип әйткән, ди.

Алар аңа әйткәннәр, ди:

— Быел кысса табар идек, былтыр кыскач, каян табасың, — дигәннәр, ди. — Соң син былтырдан бирле ник кычкырмый тордың, — дигәннәр, ди. Шүрәле аларга авыртуыннан юньләп әйтә дә алмаган, ди.

Ул шүрәле, бармагы кысылган көе тумранын аркасына күтәреп, һаман да шулай кычкырып йөри, ди.

Мультимедийная онлайн-библиотека
“Сказки Поволжья”

Иллюстрированые и озвученные сказки народов Поволжья.